

Nyhetsbladet
Frihetsjournalen
nr 16, vintern 2009/2010

Utges som komplement till bloggen "I hjärtat rebell"
Utkommer med ett nummer per månad.

Prenumeration:
500 kr för valåret 2010.

Bankgiro: 5210-6929

Utgivare är
Erixon Kommunikation AB

Lojalitet och politik

Från blodsband, religion och nation till. . . vaddå?

Något fattas i debatten om politik och samhälle, så här i globaliseringens tidevarv. När nationalstatens grepp blivit mindre självklart uppstår frågan om vem vi är och bör vara lojala med.

Vi talar förbi varandra. Och vad är det som gör att det är vanligare att anklaga än att argumentera?

Tankar av detta slag har ofta återkommit hos mig sedan jag var med i SVT:s Debatt i december.

Ämnet var förbud mot nya minareter i Schweiz. Men det var något annat som slog mig.

Muslimerna i studion, alla väletablerade i det svenska samhället, tog omedelbart och instinktivt andra muslimer i försvar när dessa kritiserades av en icke-muslim, av en "vit svensk man" som mig.

Innebörden blev att dessa svenska muslimer visade större lojalitet till terrorister än till svenskar. Jag uppfattade det som att dessa muslimer, födda och uppvuxen i Sverige, har en syn på lojalitet som innebär att de omedelbart tar parti för en annan muslim när denne kritiserar av en icke-muslim. Oavsett vad saken gäller.

Dessa muslimska företrädare hade större acceptans för kolumnisten med iranska rötter, Nima Dervish, även om han gick längre än mig i kritiken av islam.

Detta sätt att agera strider mot allt det jag anser ett fritt samhälle ska stå för.

Även måttfulla muslimer gör skillnad på folk och folk. Vänstern brukar kalla sådant för rasism.

Det finns en sorts lojalitet mellan muslimer, som betyder att Nima Dervish, även om han kallar sig ex-muslim, i andra muslimers ögon fortfarande är en av dem. Därför accepterar man att han kritiserar islam.

Jag är som svensk däremot en representant för den kristna civilisationen och jag har ingen rätt att kritisera islam, inte ens terrorister som begått fruktansvärda övergrepp också mot muslimer.

Gemenskapsband och identitet

Det har fått mig att börja fundera över det osynliga kitt som håller samhällsgemenskaper samman.

Under 1900-talet befäste sig nationalstaten som den främsta formen av identifikation och samhörighet.

Före den identifierade sig människor med blodsband och religion.

Svenske monarken, liksom andra kungar och furstar, kunde erövra, köpa och byta stora landområden med varandra. Exempelvis innebar ju freden i Kiel 1814 att danske kungen avträdde Norge till Sverige, medan svenske kungen

avträdde svenska Pommern och Rügen till Danmark. Och Polen är ett exempel på hur man kunde förflytta ett helt land 20 mil västerut. Det brittiska imperiet kunde styra halva världen från London.

Detta var möjligt eftersom människor inte identifierade sig med nationen. Det bestående, det som betydde något var religion och familjeband.

I Finland har Jörn Donner i biografi över sin far berättat om hur en finsk adelsman och officer vid finsk-ryska gränsen under första världskriget kunde ha mer gemensamt med den ryske adelsmannen som var högste befälhavare på andra sidan gränsen, än med finnarna i Finland (detta skildras i krigsfilmen "Raja 1918")

Adelsmännen levde i en internationell och kulturell gemenskap som hade en annan dynamik än den framväxande nationalismen.

Det hävdas ju att nationalismen resulterade i krig, erövringar och utrensningar.

Men jag vill snarare se det som att gamla lojaliteter tappade i styrka när det nya växte fram, som följd av industrialismen och högre välstånd. Allt detta resulterade i att folket ville ha den politiska makt som kungar och adel haft ensamrätt på. Därför uppstod nya konfliktlinjer som var mer explosiva just därför att de var nya och oprövade.

Ingen kunde spelreglerna för det nya Europa som präglades av politiska massrörelser snarare än av kunglig befallning.

De gamla lojaliteterna kunde inte hindra motsättningar från att växa, och ingen visste hur nya lojaliteter skulle byggas. Det var detta vakuum som Lenin, Mussolini och Hitler kunde utnyttja genom att skapa

en helt ny sorts lojalitet — till den totalitära partiideologin.

Och även om dessa totalitära ideologier har störtats, bygger Europas välfärdsstater — paradoxalt nog — på samma grund som de dem: maktutövningen emanerar ur nationalstaten.

Utan nation ingen välfärdsstat

I vår grundlag heter det att "all offentlig makt utgår från folket". Vilket folk? Inte det finska, norska eller bolivianska. Utan det svenska.

Grundlagens allra mest fundamentala paragraf bygger på tanken om en nationalstat med yttre gränser. Det är bara inom dessa grundlagen gäller.

Ingen annan än svenska folket ska bestämma över svenskt territorium.

Varför är det så?

Varför får inte burmeser i Burma rösta i svenska riksdagsvalet?

Svaret är lika enkelt som det är kontroversiellt men bortglömt: det demokratiska styreskicket kräver att de röstberättigades skara *definieras och därmed begränsas*.

Demokrati visade sig bara kunna växa fram inom nationalstaternas ram, eftersom demokrati knyter an till 1600-talsfilosoferna **John Locke** och **Thomas Hobbes** teorier om samhällskontraktet.

Den som har rättigheter i ett ordnat samhälle måste erkänna att man också har skyldigheter mot detta samhälle.

Med ett ord: Lojalitet.

Den som lever i Burma kan rimligen inte, även om denne har universella fri- och rättigheter, göra anspråk på att bestämma över ett samhälle man inte samtidigt tar ansvar för genom skyldigheter.

Det gäller helt centrala aspekter som viljan att följa

svenska lagar och betala svenska skatter.

Globaliseringen sätter lojaliteter i gungning

På samma sätt som adeln en gång var kosmopolitisk lever allt fler på en internationaliserad arbetsmarknad. Man kan jobba för globala storföretag snart sagt var som helst.

Att då känna sig bunden till EN viss nationalstat kan kännas begränsande. Naturligtvis, dvs att leva utan stat och ledning, kan kännas mer attraktivt.

Men likt adeln en gång, tappar man makt och inflytande om man "flyter ovanpå" och inte vill binda sig för en viss geografiskt avgränsad gemenskap.

Islam komplicerar bilden

Jag har inget emot de som vill vara "världsmedborgare" och ser sig som stående över nationalism. Dessa tappar som sagt inflytande, eftersom de tappar rättigheter i takt med att de inte lever upp till skyldigheter.

Här finns balans. Rättigheter avträds i samma takt som skyldigheter. Världsmedborgaren får stå för sin egen trygghet när man överger sin nationella anknytning.

Svårare blir det med de lojalitetskonflikter som islam medför när denna religions utövare kommit till väst och börjar ställa krav.

Islam har blivit en kontroversiell fråga inte enbart på grund av inslag av terrorism och våld.

Religionen islam upphäver lojaliteten till nationalstater — som den svenska. Muslimer i Sverige kan känna större lojalitet med muslimer i Mellanöstern än med de svenska medborgare man möter dagligen

i vardagen. Det är en orsak till att palestinafrågan är så het. Många från den regionen identifierar sig mer med konflikten Israel-Palestina än med den svenska inrikespolitiska debatten.

Här bryter alltså religionen och klanen åter fram som avgörande lojalitetsband i samhället.

Det är förindustriella livsmönster som kommer tillbaka.

Utan nation ingen demokrati

Men vad gör det, frågar den politiskt korrekta som aldrig tänker längre än flosklerna.

Svaret är ju att ett samhälle som klyvs av religionstillhörighet och gruppidentitet får allt svårare att fungera som demokrati.

Redan Aristoteles konstaterade att demokrati bara fungerar när medborgare väljer en medborgare bland andra som man känner förtroende för.

Om den grundläggande samsynen upphör om vad ett gott samhälle innebär, kommer demokrati som beslutssystem inte längre att fungera.

Då blir fraktionsbildningen så stor att ingen längre känner lojalitet med de demokratiskt fattade besluten.

Och om lojaliteten till det gemensamma beslutssystemet upphör, slutar också samhällskontraktet att gälla.

Var och en roffar åt sig bäst man kan.

Anarki uppstår. Ungefär det som alltid präglat Mellanöstern.

Lojalitet utöver klan och religion måste återskapas

Men hur ska en ny lojalitet, ett nytt samhällskontrakt, se ut?

Jag vill hävda att efter blodsbänd, efter religionstillhörighet, efter nationalism, handlar det om lojalitet till gemensamma värderingar.

Här är USA föregångare.

Genom att sätta upp ett orubbligt ramverk, i USA förkroppsligat genom 1776 års oavhängighetsförklaring och efterföljande konstitution, kan människor leva sina liv och sträva efter lycka inom dessa.

USA:s politiska ramverk handlar om ett antal värderingar och är därför mindre påträngande än de europeiska nationalstaternas politik där majoritetens gärna kör över minoriteten så att staten talar om hur människor ska leva in i minsta detalj, exempelvis vem som ska vara föräldraledig.

Men USA:s värdebaserade samhällskontrakt, även om det innehåller större frihet, innebär inte mindre skyldigheter. Amerikaner är skyldiga att försvara nationens värden, med sitt liv om så behövs.

Och det är exakt vad amerikanska folket gjort genom århundraden. Man har offrat unga soldater i snart sagt varje generation för att bevara och expandera friheten i världen.

Inte för att ockupera, konfiskera eller lägga beslag på tillgångar, utan för att skydda och utvidga de universella fri- och rättigheterna till allt fler människor på denna jord.

Européer förstår inte Amerikas värderingar

Ett skäl till att européer varit så kritiska mot George W Bush och det kraftfulla försvaret av frihetliga värderingar är att vi i Europa har svårt att förstå att man kan kriga för något annat än egen nytta.

När europeiska aktörer vunnit krig har man ockuperat, kolonialiserat och utövat mak-

ten över de områden man lagt beslag på.

Amerika har befriat de områden man vunnit — inte minst Tyskland och Japan efter andra världskriget.

Här har Europa en extremt viktig läxa att lära.

Förmåga att utöva makt betyder inte att man *måste* diktera villkoren bara därför att man skulle kunna göra det.

Och kom ihåg: det gäller såväl utrikes som inrikes!

Vi européer har ett sjukligt behov av att utöva makt över andra.

Detta maktbegär måste ersättas med en mentalitet som består av färre, men mer principfasta och orubbliga värderingar.

Lojalitet via tydligt samhällskontrakt

Lojalitet i ett samhälle där det inte längre finns EN dröm om hur ett lyckligt liv ser ut kräver både lösare och hårdare tyglar.

Lösare tyglar genom att olika livsval bejakas.

Hårdare tyglar genom att kravet på egen försörjning och respekt för de fåtaliga nationellt gemensamma värderingar – normer – som blir kvar.

I USA är kravet för medborgarskap att man blir amerikan, vilket betyder att man svär trohet mot de amerikanska värderingarna. Detta manifesteras i inte bara språkkrav utan också krav på kunskaper i amerikansk historia. Det krävs också att man överger alla andra medborgarskap.

Om man vill bli amerikan, ska man bara vilja vara amerikan.

Dubbla medborgarskap innebär dubbla lojaliteter och är inte förenligt med en värdebaserad nationalitet som den amerikanska. ►

Dessa krav tycker jag Sverige och alla andra EU-länder ska införa.

Inte för att göra det svårare att bli medborgare, utan därför att de människor som vill bosätta sig här permanent ska veta att man har bytt hemland och kultur. Och man ska veta att i detta nya hemland krävs inte bara respekt för landets grundläggande institutioner utan också att man svär trohet mot de värderingar som kännetecknar det nya landet.

Det är motsatsen till den slappa ”integration” som i Sverige har inneburit att man till nyanlända sagt att svenskar har lika stor skyldighet att lära sig deras modersmål som de har att lära sig svenska.

Den tolkningen innebär att man till nyanlända säger att de kan behålla lojaliteter till sitt gamla hemland, sina klanstrukturer och traditioner, samt att man kan strunta i att vara lojal mot det svenska.

Detta är som gjort för att skapa missförstånd och kulturella motsättningar.

Om de som vill bli svenska medborgare får klart för sig att man måste avsäga sig alla andra medborgarskap, är det en tydlig markering att man lämnar det gamla bakom sig och satsar på ett fullvärdigt deltagande i det svenska samhället.

Migration och arbetskraftsinvandring

Med globaliseringen ser vi att allt fler människor rör sig över gränserna och arbetar i olika länder. Här handlar det inte om att vilja bli medborgare i ett nytt hemland, utan att få möjlighet att arbeta några år innan man drar vidare.

På dem som bara stannar några år kan man naturligtvis

inte ställa krav på att de ska assimileras eller ens integreras.

Men eftersom de har färre skyldigheter mot landet de verkar i, har de också färre rättigheter.

Finns balansen uppstår inga problem.

Balansen rättigheter kontra skyldigheter

Jag återkommer hela tiden till diskussionen om samhällskontraktet och den balans mellan rättigheter och skyldigheter som detta kräver.

Det är här den största skadan skett genom den ”snällism” som så länge varit politiskt korrekt och som inneburit att vissa grupper har tilldelats stora rättigheter men inte avkrävts att leva upp till motsvarande skyldigheter.

I klartext: många nyanlända har kunnat leva på bidrag i årtionden (rättighet), utan att ens lära sig svenska språket (skyldighet).

De väletablerade muslimer jag debatterade med i SVT:s debatt ställde krav på oss svenskar, men var samtidigt ovilliga att försvara svenska värderingar när diskussionen handlade om islamism.

Om muslimer ställer krav på etniska svenskar, men dessa svenskar inte får ställa krav på muslimer, då är balansen bruten.

Jag är övertygad om att det är rädsla för att balansen mellan rättigheter och skyldigheter har skadats – snarare än främlingsrädsla – som orsakar den samhällskritik som ger utslag i stöd för Sverigedemokraterna.

Religionsfriheten betyder att enskilda människor har rätt att utöva sin religion privat och i församlingar. Däremot har inte islam som religion några rättigheter. Inte heller har religionen rätt att anse sig överställd politiken. Nationalstater-

na i väst är sekulära i sina konstitutioner. Det betyder att religionen inte har den rätt som många imamer och ayatollor kräver. Inte heller har religionen en rätt att försöka strypa yttrandefriheten genom att förbjuda hädelse.

Det är åter ett exempel på obalansen mellan rättigheter och skyldigheter när fundamentalister kräver islams rätt samtidigt som man vägrar att följa de skyldigheter som västvärldens sekulära stater sätter upp, framför allt: staten är skild från religionen.

Sverige är ett hem, inte en flygplats-terminal

Det är inte alltid lätt att förklara vad man menar, och vad gränserna går. Men framför allt är det svårt att förklara hur man ser på lojaliteter och gemenskap i ett samhälle. Det märker jag när jag skriver denna artikel—den blir förfärligt lång.

Men jag skulle vilja bifoga ett försök som jag gjorde i bloggen i april 2005 och som jag tror kan vara retoriskt intressant inför kommande debatt. Så här skrev jag då:

INTE BARA INTEGRATION.

Debatten om folkpartiets integrationsprogram fortsätter. I dag skriver Lena Halldenius i SVD-kultur att ”Välmenande folkparti skjuter sig själv i foten igen”.

Hon upprörs särskilt över att arbetsgruppen talar om gästfrihet:

”Gästfrihet kan bara missbrukas av den som inte är hemma. Resonemanget om utvisning vilar på just det grupptänkande författarna påstår sig sky.”

Som vanligt i svensk debatt om invandrare så väljer de politiskt korrekta att medvetet missförstå.

Gästfriheten tas i FP-programmet endast upp när man talar om utländska medborgare, och ingen kan rimligen hävda att någon som är medborgare i annat land, och inte medborgare i Sverige, är något annat än gäst i landet.

För mig väcker ordet gästfrihet en annan fråga: vem är 'hemma' och vem är 'gäst' i Sverige? Var går gränsen?

För att kunna svara på den frågan måste man definiera vad 'hemma' är. Och det är här vi har den springande punkten till varför svensk (och europeisk) integrationspolitik så totalt har misslyckats.

Politiker, också folkpartiet, använder det vaga ordet integration, som kan tolkas som att svenskar har lika stor plikt att lära sig turkiska och spanska som invandrare har att lära sig svenska språket.

Integration betyder att ingen är "hemma" – alla befinner sig i en transithall som saknar traditioner, historia och sociala band.

Det här är en lika artificiell och verklighetsfrämmande utopi som Karl Marx' kommunistiska samhälle.

Först när vi erkänner och bejakar att Sverige är ett hem som har vissa mycket speciella karaktäristika i språk, kultur och gemenskapsmönster, kan vi börja föra en seriös diskussion om invandrare och hur de ska bli en naturlig del av landet.

Francis Fukuyama skrev förra året i Wall Street Journal om Europas problem med assimilerings och konstaterade: "amerikaner som ser vad som

händer i Europa kan vara glada över att de har gjort sitt land till ett assimilationens kraftfält".

När man kommer till Amerika är det självklart att sträva efter att bli amerikan.

USA skiljer sig från Europa i den meningen att medborgarskapet knyts till en knippe värderingar och plikter som man måste anamma – assimileras till att omfatta – oavsett bakgrund, religion etc.

I Europa har man tagit ett vansinnigt steg från en ytterlighet till en annan: från medborgarskap knutet till etnicitet och blodsband, till att hävda att medborgarskapet inte är förknippat med något innehåll alls.

Precis som Amerika i samband med frihetsrevolutionen på 1700-talet identifierade vilka värden USA stod för, **måste Sverige diskutera och bestämma vad 'hemma' är, så att nyanlända kan inordna sig tillräckligt mycket för att bli en del av gemenskapen**, snarare än att befästa ett utanförskap som ärvs i generation efter generation. ./.

Tabu som försvårar lösningar

Jag tycker detta blogginslag från 2005 gäller än. Och eftersom detta blogginslag känns lika aktuellt idag som för fem år sedan, är det ett tecken på att vi inte kommit någons stans på denna tid.

Snarare tvärtom. Istället för att det är Folkpartiet som diskuterar integrationen är det Sverigedemokraterna som tagit ledningen och kan växa sig stora i valrörelsen, eftersom riksdagspartierna skyr debatten som pesten.

På följande sidor ska jag ta upp varför det är tabu att diskutera frågor av detta slag. ●

Bloggbesök:

Kraftigt ökad trafik till bloggen

Det är en fröjd att se att antalet besök i bloggen ökat dramatiskt det gångna året.

Och det är viktigt att komma ihåg att denna statistik **inte** omfattar den stora mängd läsare som följer inläggen via RSS och därför inte klickar sig in på bloggans hemsida.

Det finns också piratkopior av min blogg på nätet. Jag har undrat varför, men förmodligen vill inte vänsteraktivister stärka bloggans ställning genom att höja besöksstrafiken.

En uppskattning är därför att bloggen läses av ungefär dubbelt så mycket som framgår av följande statistik.

Siffrorna anger unika besök per månad (inom parentes: jämförelse med motsvarande månad året innan).

Unika besök 2009

Januari: 118.987 (+15%)
Februari: 113.474 (+19%)
Mars: 128.969 (+22%)
April: 152.763 (+47%)
Maj: 153.789 (+46%)
Juni: 152.175 (+65%)
Juli: 143.587 (+71%)
Augusti: 179.640 (+85%)
September: 187.625 (+64%)
Oktober: 209.026 (+79%)
November: 194.361 (+70%)
December: 200.880 (+101%)

Jag behöver kanske inte säga hur viktig inspirationskälla det här är för mig, att trafiken fortsätter växa. Det är ett tecken på att mitt angreppssätt efterfrågas i svensk samhällsdebatt. ●

Extremiststämpeln används för att tysta viktiga debatter

Jag har kanske skrivit för mycket om extremister och islam. Men jag anser oförmågan att hantera integrationen är en allt viktigare samhällsfråga.

Och jag anser att frågan medvetet missbrukas av vänstern för att försöka smeta ner så många som möjligt med extremiststämplar som ”högerextremism”, ”rasism” och ”islamofobi”.

En som nyligen har försökt nyansera diskussionen är **Philip Wendahl**, folktoppartist och förbundssekreterare i Liberal Mångfald. Han skrev i veckan en artikel i gaytidningen QX under rubriken ”Till försvar för Pim Fortuyn”.

Detta sedan QX förlagschef Jon Voss skrivit på temat ”Från Le Pen till Pim Fortuyn”, och på typiskt vänstermanér buntar ihop alla som är antiestablishment och stämplar dem som galna högerextremister.

Kritik av islam är inte liktydigt med kritik av muslimer

Pim Fortuyn var synnerligen excentrisk och retoriskt slagfärdig. Vilka åsikter han än haft var hans person i sig synnerligen provocerande för många.

För att demonstrera att han hade rätt om islams intolerans mot homosexuella talade Fortuyn öppet om sin läggning i en TV-debatt med en imam.

Denne exploderade, skriver National Review, och fördömde Fortuyn i starka och aggressiva ordalag, varpå Fortuyn vände sig mot kameran och sa lugnt direkt till tittarna att detta är den Trojanska häst av intolerans som Holland bjuder in i sitt

Pim Fortuyn var excentrisk professor i sociologi, gayaktivist och ledare för ett starkt islamkritiskt parti i Holland. Han mördades 2002 av djurrättsaktivist som sa sig villja göra muslimerna en tjänst.

samhälle i namn av multikulturalism.

I sin artikel skriver Philip Wendahl:

”Hotet mot det holländska samhället var för Fortuyn inte som för Åkesson/Kjærsgaard en fråga om nationella värden utan en fråga om universella mänskliga rättigheter, den sekulära staten och individualismen. Ingen religiös eller politisk grupp skulle tillåtas inskränka hans rätt att leva som homosexuell. Fortuyn ville integrera invandrarna i de mänskliga rättigheternas globala gemenskap – inte i någon föreställd nederländska nationell gemenskap.”

Vad stod Fortuyn för?

De politiskt korrekta menar att Fortuyn var islamofob därför att han exempelvis sa:

”Jag hatar inte islam. Men jag anser det vara en bakåtsträ-

vande kultur. Jag har rest mycket och överallt där islam regerar råder fruktansvärda villkor.”

Här uttalar han sig om ett samhälle i stort, inte om enskilda individer. Det är visserligen en generalisering, men det är det ju också när vänstern säger att amerikaner är krigshetsare.

Om man inte får rikta kritik mot ett samhälle, måste vänstern omedelbart sluta upp med sin kritik av USA—det är i så fall rasism.

Det anser inte jag och därför anser jag att detta uttalande av Fortuyn är en helt legitim ståndpunkt, precis som vänsterns USA-kritik.

Och att han inte var rasist märktes ju när han hyllades efter sin död. Muslimska kvinnor lade ner blommor vid hans kista, eftersom de ansåg att ►

hans insatser också var ett stöd för kvinnors rätt.

I intervjuer påpekade han ofta att muslimska företrädare hade en fruktansvärd syn på homosexuella och kvinnor.

Övertramp

Fortuyn anklagas för att vara kritisk mot all invandring.

Detta ledde till hans största felsteg enligt min mening. Vi tar det stegvis så blir det enkla-
re att förstå.

Han ville ge de illegala invandrare som redan fanns i Holland amnesti och uppehållstillstånd, samtidigt som han ville införde restriktivare regler för ny invandring.

Han ville att de som redan fanns i landet skulle få stanna, men underströk att de måste anpassa sig till det holländska samhället.

Är detta extremism? Inga-
lunda. Är det rasism? Inte alls.

Och det är när han ska understryka att han inte är emot immigranter som han begår sitt misstag. Han säger

– Om det var lagligt möjligt skulle jag säga nej till muslimer som vill komma in i landet.

Underförstått: andra invandrare har han inget emot.

Men det blir ju uppfattat som motsatsen, att han vänder sig mot just muslimer.

Hans avsikt var att inte göra islam starkare i Holland, eftersom de som omfattas av denna religion har svårt att, eller vägrar att, respektera de holländska värderingarna om tolerans och pluralism.

Men det går inte komma ifrån att han här vände sig direkt mot individer med en viss identitet, och skiljde ut dem från andra.

Det är en ståndpunkt man inte kan försvara om man står för demokratiska värderingar.

Man slänger ut barnet med badvattnet.

Var detta övertramp större än de övertramp som sker i islams namn i väst genom hot, våld och terrordåd? Naturligtvis inte.

Fortuyn uttryckte en åsikt.

Han hotade inte. Han tillgrip inte våld.

Skilnad på totalitär religion och totalitär ideologi

En förklaring till att det är så svårt att diskutera islam är att det handlar om en religion som dras med totalitära uttolkningar.

Därmed skiljer den sig från kommunism, fascism och nazism som alltigenom är totalitära ideologier.

Islam har många ansikten. Det har inte kommunismen och de andra totalitära ideologierna på samma sätt.

Jag tror skälet till att även en begåvad sociolog som Fortuyn begick misstag var att vi inte har en begreppsapparat för att mer exakt tala om vad vi syftar på.

Jag är rätt säker på att Fortuyn menade att han vill stoppa dem som inte accepterar det demokratiska samhället.

Det är en regel som skulle kunna tillämpas lika för alla, och därmed inte på förhand peka ut en viss grupp.

Hade han sagt att han vill stoppa invandrare som står för extrema och antidemokratiska åsikter i Holland, hade reaktionerna säkert blivit annorlunda.

Och på en värderingsnivå var det – förmodligen – det han menade.

Utveckla debatten

Även om jag alltså inte ställer upp på de formuleringar när han talar om

”muslimer” i generella termer, hade han en viktig funktion i en demokrati: han tvingade människor, inte minst motståndare, att tänka längre och djupare.

Är kritik av nazism kritik mot alla tyskar?

Philip Wendahl får naturligtvis kritik för artikeln.

I sin blogg framför Neoredaktören Johan Ingerö intressanta ståndpunkter, som mynnar ut i frågan:

”Varför ska denna [sköt-samma och sekulära muslimska] familj finna sig i att blandas ihop med de islamister som Fortuyn, med rätta, fruktade och avskydde? Och vad tjänar den på Esbatis vägran att erkänna och fördöma förekomsten av just sådana islamister här i Sverige?”

Jag tycker man kan svara på den frågeställningen genom att jämföra muslimer med tyska folket.

Ska tyska folket behöva blandas ihop med nazismen?

Svaret är: ja.

Varför? Därför att det är ett faktum att nazismen kom till makten i Tyskland och att folket accepterade det.

Detsamma gäller muslimer. De måste acceptera att islam kritiseras för de illdåd som begås av människor som påstår sig göra det i islams namn.

Det är ett faktum.

Det leder fel om man tror att man kan tillmötesgå någon genom att förneka fakta.

Däremot ska man vara noga med att definiera vad man menar, och inte dra alla individer över en kam.

När ska vi lära oss den läxan? ●

Opinionsmätningarna ger motstridiga besked

Under hösten har oppositionen dragit ifrån regeringen i partisympatimätningar.

Men samtidigt har Fredrik Reinfeldt dragit ifrån Mona Sahlin som mest förtroendeingivande statsminister.

Också regeringens ministrar får högre betyg av svenska folket i slutet av 2009 än på två år. Och klart över det betyg som Göran Perssons socialdemokratiska regeringar någonsin fick.

I val av personer, väljer svenska folket **borgerliga politiker**.

I val av parti, väljer svenska folket **rödgröna partier**.

Det här är en märklig utveckling som visar att opinions-

institutet missar något, eller så är svenska folket synnerligen osäkra på vilket alternativ man vill stödja i höstens val.

Ännu en gåta är att regeringens stöd ökade när krisen och varslen var som värst, vintern 2008-09. När krisen inte längre såg ut att vara lika allvarlig och varslen minskade under sommaren 2009, då ökade oppositionen sitt stöd i mätningarna.

Normalt brukar det ju vara tvärtom.

Det är inte bara på börserna utvecklingen är "volatil" — alltså rörlig, flyktig, instabil.

Allt kan hända. ●

Europeiska unionen på väg—vart?

En av höstens historiska beslut var att Lissabonfördraget trädde ikraft.

Därmed skulle unionen bli mer beslutsfärdig.

Men förutom att väljarna inte heller nu kan avsätta ansvariga makthavare, är frågan om de nya posterna som president och utrikesminister verkligen underlättar beslut.

När bistånd till katastrofdrabbade Haiti skulle beredas var inte mindre än fyra separata instanser inblandade:

Presidenten, utrikesministern, biståndskommissionären och ordförandeskapets premiärminister. Ingen överordnad den andre.

EU har alltså inte två utan fyra huvuden. ●

”Wanja Lundby-Wedins pressekreterare förklarar chefens lyxväska med att det är en kopia.

Tanken svindlar.

Är det så bestickande att tjäna pengar o konsumera att det är bättre att hävda att man begått ett brott? (eller stött kriminell verksamhet.)

Vad säger medlemmarna på företag som lever på varumärken och mönsterskydd?”

Sagt i mejlgrupp sedan både Mona Sahlin och LO-basen avslöjats med märkesväskor från Louis Vuitton

